

גדול [=בקופיא^א מתכפרי], ואין הקרבן נקרא על שם, אלא רק על כהן גדול, **ולפיכך קרבן יחיד הוא, וכהן גדול עושה לו תמורה**^ב.

חומר בזבח מתמורתו

יש שלושה דברים, שבהם הזבח שהוקדש מתחילתו לצורך אחד מהקרבנות, חמור מתמורתו.

א. הזבח נוהג ביחיד כבצבור.

כלומר יחיד שהקדיש בהמה לקרבנו קדשה לכך וכן ציבור שהקדישו בהמה לקרבנם קדשה לכך.

ולעניין תמורה יש חילוק יחיד שהמיר בהמת חולין בקרבנו נתקדשה בהמת החולין להיות תמורה אבל ציבור שהמירו בהמת חולין בקרבנם לא נתקדשה בהמת החולין להיות תמורה.

ב. הזבח דוחה את השבת ואת הטומאה.

בהמות שהוקדשו מתחילתם לצורך קרבנות שזמנם קבוע קרבים אף בשבת ואף בטומאה.

אבל אין שום בהמה שנתקדשה על ידי שהמירו אותה בבהמה אחרת שתקרב בשבת או בטומאה.

ג. הזבח עושה תמורה.

נתבאר, שקרבנות יחיד, אם המיר בהם בעליהם בהמת חולין, נתקדשה אותה בהמה

^א "וַיִּצְּף הַבְּרָזָל" (מלכים ב' ו' ו') מתרגמא וקפא פרזלא. [רש"י].

^ב הכא משמע, אי מקופיא מכפרי, אז עושה תמורה, אף על גב דאיכא טובא דמכפרי בה מקופיא, לא חשיב קרבן שותפין, ועושה תמורה. ותימא, דאמרינן בזבחים ... הניח בהמה לשני בניו, ומת, קריבה, ואין ממירין בה, משום דאין שותפין עושין תמורה, אף על גב דמסיק התם, דיורש לא מכפר אלא מקופיא. ויש לומר, התם דליכא אלא יורשין דמכפרי ביה מקופיא, חשיב קרבן שותפין, אבל הכא דאיכא כהן גדול דמכפר ביה מקיבעא, לא חשיבא כפרה דידהו כלום, וכמאן דליתא דמי, ולא חשיב קרבן שותפין ומימר בה. [תוס'].